

ANY I. BATALLADA XX.

BARCELONA.

18 DE SETEMBRE DE 1870.

DONARA

UNA

BATALLADA

CADA

SEMANA.

SI SE'N VIENEN MOLTAS

tocarà a somatent.

SE VEN

2 QUARTOS

PER

TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGUE.

ACTUALITATS.

SEAFEYA CON PRINIOR

Dintre cinc minuts, estaré per vostés.

Recomanem á nosaltres lectors lo anunci de la última página referent á un MAPA COMICH POLÍTICH DE EUROPA DE 1870 que acaba de donar á llum lo nostre infatigable editor Senyor Lopez.

Está perfectament delineat y los païssos están representants per figures y feras, y apesar de lo difícil que sembla á primera vista que ab aquest pensament no se destrueixin los límits de cada nació, dit mapa los conserva ab tota rigorositat.

Li dich que es cosa bona bonica y barata. Forma un gran full de marquilla ben colorit y sols costa 2 rals dintre Barcelona y cinch selllos de mitj ral fora de la Capital.

Igualment ha posat lo dit editor Senyor Lopez á la venta un altre MAPA DE LAS FORTIFICACIÓNS DE PARIS.

Ja veuhen que no pot ser mes oportuna la ocasió de adquirir lo dit mapa perque ya estan com si diguésim á las portas de Paris los exercits Prusians.

Ja s' han divisat HULANS

La lluya serà horrible, ja s' saben com ho manegan los Prusians, avansan, y avansan com uns autòmatas y res los arredra, creyent que alló no son Soldats, son maquinas que obeixen cegament la ven dels seus geses y los esquadrons, batallons y divisions se mouhen com per ressort.

Dihuen que 'ls Alemanys son tan Sabis y tan pensadors que francament ho duptu.

Ves, si pensessin tant com dihuen, si foran instruments de destrucció de los seus semblants y hasta de ells mateixos.

Los parisiens també sembla que están molt engrescats y 's preparan á fer una resistencia heròica. Lo entusiasme cada dia va en augment y acudeixen gent dels departaments á defensar la seva capital.

Ja ho veyeu pobles com hu manegan los Emperadors; després que xuclan la sanch, formant exercits numerosos: y 'ls vostres diners, per sosteñils, ab una bufada desapareixen aqueixos exercits y cuant está ben compromesa la integritat y la honra nacional, allavors per treure del fanch á la patria lo poble s' ha de encarregar de rentarla.

M' havia distret; tornant donchs á parlar del mapa, diré que conté 'l que acaba de publicá lo Senyor Lopez, tot Paris, los seus alrededors y marcadas ab coló reig las murallas y fortificacions.

Puch asegurar que si 'ls mou la curiositat lo proxiom siti de Paris, los convé comprar aqueix mapa que, apesar de ser illuminat sols, costa 1 ral pe 'ls de Barcelona y 3 selllos de franqueix de mitj ral pe 'ls que no tenen la desgracia de viurer á una Ciutat rodejada de dos enfermetats, la febre amarilla y la tropa.

VA CÀURER!

Aquest es lo crit que fará uns dos anys va estar de moda en Barcelona, ab motiu d' haber caigut un senyó mes ó menos ridicul en lo carrer d' en Mónach.

Ara acaba de càurer Napoleon III de dalt d' una carretela, y no solament ningú li crida: 'Vá caurer! sino que encara hi ha qui 'l respecta y diu que la desgracia ennoblitlo lo posa enterament á cubert del ridicul.

Lo que verdaderament repugnaria fora que havent sigut nosaltres uns aduladors de dit subjecte mentres la ballava grasa, lo deprimis-

sem ara que ni ab una cama pot ballar, com aquells dos boleros que entre nosaltres viuhen.

Nosaltres, es cert que 'l deprimim ara; pero mes ho es que 'l deprimiam doble quant estava á dalt de tot del seu poder y la seva gloria.

Sempre havíam dit que era tonto, que una cosa que demostra verdader ingenio, com es la de arribar emperador havent sortit de res, ell no la tenia, ja que aixó ho déu solsament á n' al nom que li vá deixar lo seu oncle.

Sempre havíam dit que era un plaga de la parroquia, que tenia, l' nas de lloro, que portava 'l bigoti refilat perque s' hi posava cereta, y que 'ls disbarats, que tant li aplaudia la turba conservadora, lo portarien un dia á un desastre que, si p' algú'l sentim, es per 'l pobre xi-cot y la senyora Eugenia.

Al fi s' ha cumplert lo nostre vaticini. Napoleon ha caigut: pero tant enquerosament com podria ferho una moneda del seu nom que rodolant anes á parar á una claveguera.

De lo que no se 'l pot acusar es de que faltés á la paraula.

Vá dir que tornaria á Paris ó mor ó triomfant; pero ell va voler dir en cas de tornarhi, no habenthi tornat no ha faltat á res, perque 'l dia que 'l deixin anart pot cumplirho encara.

Jo lo que no entench es aquest dimoni de monarcas, que es lo que pensan?

'Es a dir que ells se creuhen que la nació 'ls dona un grapat de milions perque fassin de rey com de sabater ó de sastre, y que se 'ls paga tant perque 'l dia que perdiun una batalla se entreguin prisoners de la mateixa manera que ho faria un pillet qualsevol que hagés robát un mocador de pita!

No senyor; l' ofici de rey es una mica difícil y per aixó es que se 'ls paga com se 'ls paga.

Aixis com un sastre que no mes guanya dos duros diaris ha cumplert tancant la botiga quant li vá malament lo negoci, un emperador que cobra tants mils franchs cada dia, no cumpleix sino alsantse la tapadora de l' olla lo dia en que pert una batalla.

En aquest mon tot es relatiu:

Lo qui no siga bo per casat que no enganyi la dona; lo qui no sigui bo per rey que no s' hi posi, que tal vegada, buscant, las nacions trovarán algú altre que voldrà ferho de bona gana.

Lo poble sempre que se li parla d' un rey s' afirma qu'ha de ser com los de las comedias, y com lo poble es qui paga y ab aquesta il-lusió prefereix lo rey á la república, nos sembla que es una estafa de molt mal genero entre-garse després de la batalla de Sedan, de la mateixa manera que s' hauria entregat qualsevol altre que en sa vida hagués sigut monarca.

Per anar, á pujar á una carretela y en arribant á ca 'l senyor Guillermo dirli: Aquí 'm té perlo que se li ofereixi, ho faig jó, ho fa qualsevol, y fins lo Canonje s' hi passeja, vestit de rey y tot dos, á tres dias cada any, per carnestoltes.

No senyor; ell com á emperador, ja que per aixó 'l pagan, havia d' acabar d' una manera aparatoso: embolicarse ab una bandera francesa, tirarse un tiro per sota 'l bras; fent véurer qu' era mort, ferse portar á Belgica, y un cop allá, tocar l' orga, adobar paraiguas, ó fer qualsevol d' aquestas arts nobles que ab tanta perfecció eccessitan los pobres de la seva terra.

Pero, ell, no senyors; cap d' aquestas cosas:

Puja á la carretel-la, va á casa 'l rey, baixa, lo reben ab mals modos, parla l' aleman malament, se 'l treuen ab un rebufó; los hulanos se 'l emportan al pati, s' assenta de-

vant d' una bassa d' aigua, se la mira un rato y li agafa set.... y... lo que jo no vaig creuer fins que van jurarmo, encen un cigarro de paper y demana un got d' aigua!

¡Y aixó fà emperador!

¡Demanar un vas d' aigua?

¡Un emperador, quant te set, se l' aguanta!

Per aixó 'l pagan, perque 's mortifiquí y no deshonri la seva nació demanant un vas d' aigua á n' als seus enemichs, quant es una humiliació lo demanar.

Pero ell ha demanat un vas d' aigua, (ni ha atinat en demanarlo de ví que al menos los hauria ocasionat un gasto), ha demanat foch á un dragó blanch, ha parlàt l' aleman malament y ha probat á la Europa entera que ni sabia d' una batalla, ni 's podia aguantar la set, ni podia aprender bé un idioma. L' home que cau d' aquest modo, mereix que, com á n' al senyor del carrer d' en Mónach, se li corri al darrera, y, sense tenirli cap consideració, se li cridi 'Vá caurer!' ja que ab la seva caiguda ha deshonrat á una nació generosa, y ha umplert de dol lo cor de tants fills germans y mares, que ja desd' aquest moment lo maleixen.

PERE NOLASCO.

Ab verdadera sorpresa hem rebut la següent carta. Hem dit sorpresa y 'ns hem equivocat: la varem rebrer ab verdadera POR. Vegin si 'ns vá causar impressió ben desagradable que de resultas d' ella lo director d' aquest semmanari va agafar la maleta y se 'n va anar á corre-cuya de Barcelona.

Llegéixintla, si vólen; pero aixó si: després d' haberla llegida, no 's descuidin de ferse furnigar, de rentarse las mans ab vinagre y de regar la habitació ab acít fenich.

Nosaltres estem algun tant distants del que firma, perquà 'l motiu nos trobém en llibertat d' acció. Lliures de sa influència bastarda podrém atacarlo de frent y sense compassió. Declarant per are que no acceptan cap de las premisas que senta, donem lloch á la carta mes que per donar gust á son autor, per convencer al públic dels graus de ignorancia y mala fe de qui la escrita.

Diu aixis:

Lo Vòmit negre al Director de la Campana de Gracia.

Molt senyor dels seus: vosté no sab ab qui tracta y si no fos perque 'l tioch per un païoli potser á n' aquestas horas ja li hauria aplicat las peras á cuarto fentli passar un regirell de la ira meva. Aixís, senyor director de la Campana, es com en la hospitalaria Barcelona se reb als que com jo son tant partidaris de la hospitalitat? Aixís tenen vostés la costum de rebrer als de fóra casa? Es aixís com se reb als forasters en aquesta terra? Malviatge la sanch... pero no 'm vull enfadar ab vosté, puig no es cosa que jo gastí las mevas foras ab un qualsevol. Si tots los insults que vosté m' ha dirigit en lo seu periódich me 'ls ha gués inferit qualsevolga d' aqueixos peixos grossos que hi ha per Barcelona, ja li asseguro que allavoras s' hauria parlat un xich mes de mi. Perque, aixó si, jo soch molt home de be, pero quant m' enfado no miro res: lo mateix me té despatxarne cinch que cinch cents. Tot, per mi, se redueix á una questió de ceros.

Estich fins al punt de dalt. Li dich á vosté perque li serveixi de govern y perque ho di-

gui à n' en Gaminde, à la Junta provincial de Sanitat, à n' en Corcueria y demés enemichs meus.

A mi m' agrada en tot un mateix criteri. Aixó de que à n' al *Còlera* lo deixessin entrar l' any 65, sense mes ni mes, y ara ab mi fas sin tantas posturas, me te molt incomodat.

¡Be ho sabian que 'l *Còlera* venia! Y á pesar de tot aixó entravan los melons, tomatechs y pebrots...

Pero no 's pensin que jo sigui tant manso com ell, perque, si be es veritat que no li varen privar l' entrada, en cambi varen estar divertintse ab ell no sé quant temps tractantlo de cólich esporàdich, d' enfermetat regnant y de no sé quantas cosas mes. No solsament aixó sino que si 's descuida crech que 'l despatxan sense donarli 'l grau d' oficial. ¡Miserables Barcelonins!

Es inútil que prenguin precaucions contra mi. Si vull entrar entraré mal que 'ls pési à tots. Tot serà qüestió de carabiners. Aixó si no entro de contrabando.

He sentit que 'm vólen fer *oficial*. ¡Tant aviat? Donchs sápigam que en altre temps m' hauria donat per satisfet ab que m' haguassin fet no oficial, sargento; pero ara ja es un' altra cosa. ¡Jo oficial! ¡Tira peixet! Se 'n podrían ben riure en Gaminde, en Baldrich y altres generals *afortunats*!... Res d' aixó: crech en primer lloch que tant dech ser digne d' ascendir jo com lo general mes endemoniat, y en segon lloch, que bé dech ser una mica mes que 'l *Còlera*.

Donchs si à n' aquest que no vá fer res ja me 'l varen fer *oficial*? ¡com, jo, que ja he començat à morir tanta gresca com aquell qui diu abans de que 'n conequin, jo, que dono tantas probas de lo meu poder, m' haig d' acontentar ab que m' igualin al *Còlera*? ¡Están boigs aquests senyors? Per menos de capitá general no hi passo. En Prim encara no ha fet fusellar tanta gent com jo mataré y ja ho es: rahó de mes, donchs, perque jo 'l pugui igualar.

Ab qui estich cremat es ab la Junta provincial de sanitat y ab en Corcueria. ¡De quan ensa hem d' alarmar la gent? Si qu' estich ben posat si tothom fuig. ¡De qué faré mànegas allavoras? Mentrestant ha sortit qui sab la gent de Barcelona, en Gaminde ja ha llugat una torre à Pedralbes, un grapat de peixos grossos son flora y à tots aquests puch analshi al darrera ab un fluviol sonant. Diguin lo que vulguin, aixó d' haberse d' entretenir ab gent pobre es un mal de cap.

Si tothom hagués fet com la junta municipal, qu' ha dit que no hi ha res, tot hauria anat bé. Aquesta junta ha merescut be de sa peste y prometo ser clement ab tots los que la componen. (Exceptuo en Soler y Matas.) Ab aquest... veurem lo que faré.

Vaja, senyor director, estigui malalt. Desitjo que aquesta carta li fassi efecte.

Guardis de las mevas iras, puig l' indisposarse ab mi li podria sortir mal.

Poca salut y febre.

Lo VOMIT NEGRE.

Aixis s' expressa 'lo *Vomit Negre*.

¡Qu' hem de dir nosaltres despresa de tot aquest teixit d' insolencias? En primer lloch, que la carta m' ha fet efecte com desitja lo firman, puig estém bastant distants de Barcelona; en segon lloch, que protestem contra tot lo que diu, y, en tercer lloch, que si té mals de caps que se 'ls passi y à nosaltres nos deixi

estar ben tranqüils ja que no estem pergitas.

Ara, per acabar de enterrar al nostre enemic mortal, publiquem lo següent manifest que acabem de rebrer y que servirà per demostrar una vegada mes la rahó que 'ns asisteix.

Diu aixis lo document indicat:

Ciutadá director de la *Campana de Gracia*:

Molt senyor nostre: los que abaxi firmem, habent sabut que lo *Vomit Negre* (vulgo *febre groga*) tracta de invadir lo territori de nostre domini:

PROTESTEM ab tota la energia de que som capassos contra semblant resolució del dret de malaltia, y declarem que à tot lloch ahont lo vomit se fiqui, acudirém nosaltres à fi de privarlo del gust de ser ell lo qui mati al pacient.

Al mateix temps, ciutadá director, aprofitem la ocasió per felicitarlo en vista de la digna actitud en que s' ha colcat, cantant las veritats à n' aquest mal tant indigne com miserabile que te la gracia de matar malalts sense donar lloch à que 'ls metjes y apotecaris puguin fer lo seu Agost ab la malaltia.

Som de vosté, sempre y quant estigui cansat d' estar massa bò, los SS. Q. B. S. M.

Verola.—Rosa.—Garrotillo.—Tisis.—Mal de Cap.—Còlera Esporàdich.—Tifus (no icterodes).—Gastrica.

(Segueixen un grapat de firmas mes.)

BATALLADAS.

—Sembla que la gran qüestió es si la va dà la c' aveguera ó lo vapor Maria.

—A mi 'm sembla que l' ha duta en Prim ab la por de que 'ns posi lo rey de las ollas.

La *Campana de Gracia* que sempre ha sigut radical, no te de pèrder ara la ocasió de manifestar. Declara donchs que no pot véurer ni tragar al *Vomit Negre* y que li farà una guerra tant forta com pugui.

Si la cosa s' empitjora aviát haurem de dir com un amich nostre deya quan lo *còlera* del 65:

Qu' es cas de di desperta ferro!...

¡¡Desperta ferro.... carri!!....

Los mals de cap may havian agradat à ningú; pero ara, d' ensa que se sab que 'l vomit comença ab mal de cap, encara agradarán menys.

En Gaminde diuhem qu' ha pres varias precaucions... higièniques. Es clar. Ell deu dir: no es tot la groga ó la roja.

Ab aquesta no hi valen canons de vintiquatre ni mentidas de vintvuit.

Los italians van à Roma à veure 'l Papa. Velshiaqui un infalible à punt d' desinfalibilitat.

Alsa, Mistem Ferreti, are teniu la gran oca-sió de fernes creurer miracles. Feu que las balas dels italians fassin com las fletxes de Sant Eulalia, y que matin als italians mateixos

y allavoras creurem en vos y en la vostra sacrosanta religió.

GENT À QUI CONVÉ LA FEBRE GROGA.

Metges. — Cotxeros. — Apotecaris. — Camalichs. — Enderrerits. — Bolsistas. — Enterradors. — Calsinaires. — Fabricants de atauds. — Militars. — Prestamistas y altres.

GENT À QUI NO CONVÉ LA FEBRE GROGA.

Pares de família. — Comediants. — Botiguers. — Revenedors. — Ratás de moll. — Modistas. — Inglesos y prussians. — Y altres.

Sembla que per consell de la Junta de Sanitat los serenos d' aquesta capital han resolt pender una tassa de té cada tres horas. Entrats de aixó uns quants lladres molt coneeguts nostres, han determinat dedicarse solament à sa lucrativa industria en las horas de pender té 'ls serenos.

Diu que un *sereno* d' aquells del té; pero que no sap estarse de la copeta, ha decidit cridar *nublado* mentres duri aixó que 'n diuhen febre amarilla.

Sembla que 'l atrevit senyor Soler y Matas, molt lluny de entregarse presoner à las forças militars que ocupan la capital, com li aconseillavam en nostre darrer número s' ha declarat en oberta rebel-lió segons se llegeix en una alocució, que, en un castellà d' aficionat, que encanta, dirigeix al poble barcelonés, en lo qual diu qu' el lema de la seva bandera es: LIMPIEZA, DESINFECCION, SERENIDAD.

No sabem quin efecte haurà causat al sitiador de Barcelona senyor Bum bum la alocució indicada, pero de tots modos creyem que 'l cap del senyor Soler y Matas corre perill.

COSAS QUE 'S DIUHEN Y SON MENTIDA.

Que la caoba fassi aigas.
Que tots los coixos vagin à Santana.
Que 'ls republicans conspirin.
Que 'l cel siga misericordiós.
Que en Verdi siga dolent.
Que l' imperi siga la pau.
Y altres qu' ara no' ns recordan.

En lo teatro de Novetats se vá estrenar l' altre dia una zarzuela dels senyors Pitarra y Manent que fou molt ben rebuda del públic.

Los autors foren cridats moltes voltas à la escena y sols pogué presentarse lo senyor Pitarra, per trovarse l' altre fora de la ciutat dels comptes.

—¿Qué? ¿Qué no es la ciutut dels comptes?....

—Preguntiu als sastres.

Diu una correspondencia que los emigrats imperialistas que arriban à Lòndres están grassos com toixons y duhen unes grans bosses plenes de moneda, mentres que 'ls ale-

manys espolsats de París hi arriban magres y morts de fam.

Això vol dir que, à Lòndres, los francesos guanyan à n' als alemanys.

Sabem, de bona tinta, que l'ex-emperador Napoleon està mol capificat estudiant un mapa de la ciutat de Pò fet per ell mateix en lo moment de caurer presonér.

Diu que las ex-reines de Espanya y França han fet una apostia ab la reina Victoria, sobre si anirán o no aniràn dins un any à San Petersburgo junts à fé una arrussada y una truita.

Recumanem à nostres serafichs lectors una suplica que, en forma de remitit, eleva al primer PAPA DINERO de la nació en favor del PAPA de ROMA, un *papa natus* de aquesta capital insert en lo *Brussi* de dijous à la tarda.

Avuy diumenje, donarà sa ultima funció dramàtica la escelent companyia italiana que dirigeix lo eminent autor Sr. Mayeroni. Recumanem à tots los partidaris del bon gust que no hagin vist traballar à la dita companyia assistescan la nit del diumenge al Teatro Espanyol, segurs de que 'ns agreiran la recomenació, tant mes quant gangas com aquesta no 's presentan cada dia en nostres teatros en los que desgraciadament semblan haber pres carta de naturalesa las chavacanadas bufas y en el que tan escaseijan las notabilitats artísticas.

La anterior observació, no resa ab los que han vist traballar al senyor Mayeroni perque enllapolits com estan, tenim la seguritat de que faltarà ni un à despedir al intérprete de *Orestes*. — *La fuerza de la conciencia*. — *Los celos*. — *El honor de la familia y Estifelio* al qui s' prepara una ovassió digna de sa fama artística.

Ah! Sobre tot als recomanem la primera actriz senyora Serri Grassi.

FÉ, ESPERANSA, CARITAT, Y BONAS ÓBRAS.

Arriba à tant lo cinisme y 'l mal obrar de la gent, que, la fé, no 's veu present sino en la fè de batisme.

La ESPERANSA es la confiança y, perduda, tant nos dol, que 'ns quedan sols per consol las atmellas de esperanza.

La CARITAT recomana, enalteix als cors mes frets, y en quedan sols uns bitllets que jo 'n prench cada setmana.

Parlant en serio y com cal vos dirán fins los manolras que, à n' aquí, de BONAS ÓBRAS sols hi ha Llotja y Catedral.

UN FILOSOP.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

A. R. Barcelonà. No va.—J. O. M. F. G. id. Si aquell senyor s'ha mort Deu l' hagi ben perdonat. Per mi no mereix los elogis que vostés li dedicaren.—Troyas. id. La una xarada no pot anar.—Le Barrié id. Lo seu article no va cabrer en lo número passat. Are ja no es d' actualitat.—B. de A. id. No va.

XARADA.

Lo que siga ma primera molt de vèndrer costará à no ser que, tal com l' apít, puga à l' olla gust donar.
Ma segona, si amor porta, lo díu ab gran fidelitat, y tant bé serveix pe 'l dupte que la dich quant vull duptar.
Son tercera y quarta juntas tant com res pe 'ls castellans, y 's trovan totas plegadas, per Nadal, à dins del gall.
Ya está dit. Si la endevinas te tindré per abispat, y, à pagar quant lo temps mudi, te daré un puro de ral.

La solució, per suposat, dissapte.

MAPA CÓMICO POLÍTICO DE EUROPA PARA 1870

perfectamente delineado, siendo representados de los países por figuras alegóricas que caracterizan los distintos estados de Europa.

INGLATERRA aislada, rabia de ira al ver la cara que le pone la mal sometida IRLANDA; ESPAÑA medita vacilando entre ponerse el gorro frigio ó la corona regia; PORTUGAL, se impacienta esperando la resolución de su vecina; FRANCIA, desnapolionizada rechaza la invasión de PRUSIA, que le tiene un pié encima, otro molestando à Italia, aplasta con su peso al AUSTRIA, eclipsa à toda ALEMANIA, echa mano à BÉLGICA, está à punto de oprimir entre ambas piernas à SUIZA y brota soldados por todas partes. ITALIA ha cubierto con el fieltro del bersagliere su cabeza, que aun ayer ostentaba la tiara pontificia. CÓRCEGA y CERDEÑA en forma de chiquillo callejero se rien de si mismas preguntándose quien va à ser su dueño. DINAMARCA cuyos piés se han hundido en el HOLSTEIN, espera con brio recobrar el movimiento que ha perdido. LA TURQUÍA EUROPEA, se despierta con el peso de los que tiene encima. LA TURQUÍA ASIÁTICA fuma y sueña perezosamente recostada. SUECIA da saltos de pantera. RUSIA es el cocho que viene a llevarse à los muchachos que no son buenos.

Forma este precioso mapa un gran pliego marquilla colorido y vénese al ínfimo precio de

2 reales.

PLANO DE PARIS

Y SUS ALREDEDORES.

con las fortificaciones de defensa actual.

Con este detallado mapa à la vista, podrán seguirse fácilmente las operaciones del ejército sitiador y sitiado en Paris.

Forma un pliego marca fóleo regular colorido y vénese al ínfimo precio de UN real.

DIOS, folleto escrito por el diputado Suñer y Capdevila y su retrato al frente, vale. 2 rs.

LA NUEVA INQUISICIÓN. Sucesos ocurridos en Barcelona de la revolución republicana en Setiembre de 1869 escrito por el diputado Serra-clara y el retrato de este al frente vale. 2 "

LOS HÉROES DE VALENCIA. Sucesos ocurridos en Valencia en la insurrección republicana de Octubre de 1869, vale. 2 "

SUCESOS DE LA BISBAL y su distrito, reseña de la insurrección republicana de Octubre de 1869 por el diputado Caimó con su retrato al frente, vale. 2 "

LA CONTRIBUCIÓN DE SANGRE. Sucesos de Barcelona, Gracia y pueblos comarcanos en la última insurrección de quintas, (abril de 1870) con varias láminas. 2 "

LA PASSIÓ POLÍTICA. Tragi-comedia satírica é histórica 'm quatre actes y once quadros, representada ab extraordinari èxit, y contenint moltes láminas dels personatges que figurauen en ella. Val. 2 "

CINCH MINUTS FORA DEL MON. Jogaïna en un acte y en vers, perfectament impresa en un cuadern de 16 páginas, y extraordinariament aplaudida tantas vegadas com se ha posat en escena. 1 rl.

Los que deseen adquirir cualquiera de las obras anunciadas se servirán dirigirse à su editor I. Lopez, rambla del Centro n.º 20, incluyendo en sellos de correo, además de su importe, un sello de medio real mas, por cada obra, y se remitirán franco el porte.

Todo el mundo conoce la necesidad de adquirir en los actuales momentos los medios para combatir la enfermedad reinante à este fin creyendo prestar un servicio à la humanidad nos hemos proporcionado los desinfectantes que recomiendan la junta de Sanidad y los primeros profesores del arte medicinal desinfectantes que podemos asegurar no ser sofisticados en manera alguna.

En la Rambla de Centro número 20 librería de Lopez Se hallan de venta.

Paquetes de Cloruro de Cal de peso 1 libra à 1 real. Botellas del anti-pesicidial ácido fenico à 8 16 y 20 reales.

La explicación de la manera de usarlos se encuentra en los mismos paquetes y botellas.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.-Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.